

KRISTAUS KARALIAUS

LATVIAS

No. 33. Met. XV

Rugpiučio-Aug. 17, 1935

TĒVU MARJONU KOLEGIJOS RĒMĒJU SAVATRAŠTIS

X SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

EVANGELIJA

Luko 18, 9-14.

A NUO metu Jėzus pasakė kaikiuriem, kurie patys save pasitikėjo teisūs esą ir kitus niekino, šitą prilyginimą: Du žmogų atėjo į bažnyčią melstis; vienas buvo parisiejus, kitas muitininkas. Parisiejus stovėdamas taip pats sau meldėsi: Dėkoju tau, Dieve, kad aš ne toks, kaip kiti žmonės plėšikai, neteisūs, svetimoteriai, taip pat ir kaip šitas muitininkas. Aš pasninkoju du kartu savaitėje, duodu dešimties viso, ką turiu. Muitininkas, atstu stovėdamas, nedrįso nė akių pakelti į dangų, tik mušėsi į krūtinę ir sakė: Dieve, būk gailėstingas man nusidėjėliui. Sakau jums: šitas nuėjo į savo namus nuteisintas, anas ne. Nes kiekvienas, kurs save aukština, bus pažemintas, ir kas save žemina, bus paaukštintas.

PARISIEJAUS IR MUITININKO MALDA

PARIZIEJUS meldžiasi: *Dėkoju tau, Dieve, kad aš ne toks, kaip kiti žmonės plėšikai, neteisūs, svetimoteriai. Muitininkas meldžiasi: Dieve būk gailėstingas man nusidėjėliui.* — Luko 18, 11-13.

Kaip paprastai visais laikais, taip ir Kristaus dienomis, buvo žmonių, kaip šios dienos evangelijoje skaitome, skaitė save teisingais, o kitus niekino. Žmonės, kurie turėdavo gerus savumus, arba manydavo, kad jie turi juos, ir priskaitydavo sau, o ne Dievui. Jie didžiavosi savo dorybėmis ir gerais darbais, o į kitus žiūrėjo su panieka. Prie šios grupės, ypač priklausė parisiejai, kurie, remdamiesi savo išviršiniu teisingumu ir savo išgalvotų patvarkymų uoliu užlaikymu, vaizdavosi esą šventumo pavyzdžiai, ir kreivai veizėdavo į tuos, kurie ne-

LEKCIJA

1 Kor. 12, 2-11.

BROLIAI: Jūs žinote, kad būdami pagonys, eidavote pas nebylius stabus, kaip buvote vedami. Todėl aš jums pareiškiu, kad nė vienas, kurs kalba Dievo Dvasioje, nesako: Prakeikimas Jėzui; ir nė vienas negali pasakyti: Viešpats Jėzus, kaip tik šventoje Dvasioje. Dovanos, tiesa, yra įvairios, bet ta pati Dvasia. Patarnavimai yra įvairūs, bet tas pats Viešpats. Veikimai yra įvairūs, bet tas pats yra Dievas, kurs visa visuose daro. Kiekvienam duodama Dvasios apsimėškimas, kad būtų iš to naudos. Vienam Dvasios suteikiama išminties kalba, kitam tos pačios Dvasios žinojimo kalba; kitam tos pačios Dvasios tikėjimas, kitam tos vienos Dvasios gydymo dovana; kitam stebuklų darymas, kitam pranašystė, kitam dvasių atskyrimas, kitam įvairios kalbos, kitam kalbų aiškinimas. Visa gi tai daro viena ir ta pati Dvasia, dalindama kiekvienam, kaip ji nori.

buvo jų partijos. Išganytojas pakėlė savo balsą prieš šiuos puikius ir išdidžius žmones, ir padarė parisiejaus ir muitininko palyginimą, kad Dievas priešinasi puikiems ir duoda savo malonę nužemintiems.

Parisiejaus malda.

I. Parisiejus įėjo bažnyčion pasimelsti ir meldėsi šiaip: *Dėkoju tau, Dieve, kad aš ne toks, kaip kiti žmonės plėšikai, neteisūs, svetimoteriai, taip pat ir kaip šitas muitininkas. Aš pasninkoju du kartu savaitėje, duodu dešimties viso, ką turiu.*

a) *Jis įėjo bažnyčion.* Jeruzalės bažnyčia buvo labai šventa vieta, kur pagal Dievo mintį vieninteliai paskirta dievmeldystei ant žemės, ir kur žydai pagal Dievo parodymą šventė šventes, aukavo aukas ir meldėsi; Kristus dažnai aplankydavo ją, idant moky-

tų ir melstųsi joje. Daug daugiau už Jeruzalės bažnyčią yra šventesnės mūsų bažnyčios, nes jose Kristus Šv. Mišių Aukoje kunigo rankomis aukojasi dangiškajam Tėvui. Čia Jis tikrai ir esybiniai yra Švč. Sakramente ir Šv. Komunijoje atsiduoda mums dėl mūsų sielos peno ir išganymo. Kur gali būt ant žemės malonesnė vieta, kurią mes lankytume kaip mūsų bažnyčios? Tačiau yra katalikų, kurie noriau praleidžia laiką kur kitur negu bažnyčioje, ir kurie net sekmadeniais ir įsakytomis šventėmis nedalyvauja Šv. Mišių Aukoje. Ar toki katalikai nėra blogesni už parisiejus, kurie lankydavo bažnyčią?

b) *Jis ėjo bažnyčion melstis.* Malda yra geras veiksmas, gerai patinka Dievui. Jeruzalės bažnyčia buvo svarbiausioji vieta, kur žydai privalėjo melstis, dėl to Dievas sako: "Mano namai bus vadinami maldos namais visoms tautoms" Iz. 56, 7. Mūsų bažnyčios yra taip pat maldos namais. Visa kas jose yra ir kas jose daroma yra mums paraginimas melstis. Ar mes neprivalome melstis bažnyčiose, kuriose Jėzus Kristus, mylimasis Dievo Sūnus, gyvena altoriaus Švč. Sakramente, ir kuriose yra tiek daug šventųjų paveikslų, raginančių mus prie pamaldumo? Ar mes neprivalome melstis mūsų bažnyčiose kuomet matome tiek katalikų klūpojančių ir garbinančių Išganytoją Švč. Sakramente su didžiausiu karštumu? Ar mes neprivalome melstis mūsų bažnyčiose, kur Dievas noriau išklauso mūsų maldas negu kitose vietose? Kaip klaidingai tie katalikai elgiasi, kurie būdami bažnyčioje, vieton karštai melstis, atsiduoda pasaulinėms ir net nuodėmingoms mintims, dairosi, snaudžia, kalba, ar juokiasi!

c) *Jis dėkojo.* Daugelvje Šv. Rašto vietų mes raginami dėkoti Dievui. Šv. Povilas apaštalas sako: "Dėkokite visuose atvėjuose, nes ta yra jums visiems Dievo valia Jėzuse Kristuje. — Tesal. 5, 18. Bet ypatingai turime dėkoti Dievui bažnyčioje, nes joje nesuskaitomas malones ir gėrybes gauname malda, krikščioniškai pamokinimais, Mišių Auka ir sakramentais. Dėl to kunigas Mišių prefacijoje ragina žmones dėkoti šiais žodžiais: "Dėkokime Viešpačiui mūsų Dievui." Išstirkime save ir tėmykime ar mūsų apsilankymais bažnyčion atsimename Dievo

malones, kuriomis mus Dievas apdovanoja, ir ar mes Jam už tai atsidėkojame.

d) *Jis nebuvo plėšikas, neteisusis, svetimoteris;* nes plėšimą, svetimoterystę, ir kiek vieną neteisybės rūšį draudžia net prigimtines įstatymai. Ir šv. Povilas pabriežia, kad "nei paleistuviai, nei stabų garbintojai, nei svetimoteriai, nei begėdžiai, nei vaikų darytojai, nei vagys, nei godūs, nei girtuokliai, nei piktžodžiautojai, nei plėšikai nepaveldės dangaus karalystės." — 1 Kor. 6, 9-10. Dėkoju tau, Dieve, kad nesu plėšikas, svetimoteris, neteisusis," bet kažin, ar parisiejui sąžinė neišmetinėjo, kad jis yra nusikaltęs skaisybei arba veiksmu arba geidimu, ir kad yra padaręs kitokios rūšies neteisybų ir nuskraudęs savo artimą. Kas tik tai jaučiasi esąs kaltas šiame dalyke, lai neatidėliodamas taiso savo gyvenimą, grąžina neteislingai įgytas gėrybes, ir atitaiso skriaudas.

e) *Jis pasninkavo du kartu savaitėje.* Pasninkavimas yra prisimaravimo lavyba, ir todėl išganingas ir Dievui gerai patinkantis. Sename Įstatyme didieji žmonės, kaip tai Mozė ir Elisas, pasninkavo. Kristus giria pasninką savo pavyzdžiu, ir Bažnyčia įsako pasninką kai kuriose dienose ir šventieji labai aštriai pasninkaudavo. Prasti yra katalikai, kurie laužo pasninko įsakymą ir prisilaikymo dienomis valgo mėsą.

f) *Jis davė dešimtinę viso, ką turėjo.* Sename Įstatyme Patsai Dievas įsakė iš žemės javų ir iš medžių vaisių paaukoti Viešpačiui dešimtinę. Teisingieji Seno Įstatymo žmonės šį įsakymą sąžiningai pildydavo.

II. Kas gi buvo neteisinga ir peiktina parisiejuje? Tas buvo neteisinga ir peiktina, kad jis buvo puikybės pilnas, jis buvo vienas tų, kurie savimi pasitikėjo ir kitus niekino. Puikybė, kuriai jis leido užvaldyti savo širdį, taip jį apakino, kad jie nieko savyje nematė bloga, o tik tai gera, ir savo darbus, kurie buvo geri savyje.

a) *Jis nerado kaltės savyje,* ir todėl laikė save be nuodėmės. Šv. Jonas rašo: "Jei sakytumėm, kad neturime nuodėmės, mes patys save suvedžiojame, ir nėra mumyse tiesos." — 1 Jono 1, 8. Parisiejo didelis buvo apsigavimas ir aklumas, kad nematė savyje kokios nors nuodėmės. Yra katalikų, kurie

sako: Kodėl aš turiu dažnai eiti išpažinties? Aš neturiu jokių nuodėmių. Toki katalikai turi būt šventesni už šventuosius, kurie eidavo kas savaitė išpažinties.

b) *Jis laikė save geresniu už kitus žmones.* Yra klaida aukštintis ir kitus niekinti, nes nusižeminimas reikalauja, kad mes turėtume žemą ir menką nuomonę apie save, ir kad nestatytume nesaikingai save aukščiau kitų. Parisiejo puikybė pražudė visus jam pelningus ir vaisingus darbus. Budėkime, kad nebūtume panašios puikybės kaltininkai. Nelaikykime save geresniais už kitus. Visas geras savo ypatybes priskaitykime Dievo malonei, nes tik Jam gyrius ir garbę už jas. Neniekinkime nė vieno, net ir didžiausio nusidėjėlio, nes jeigu netektume Dievo malonės, pasijustume esą įvairiausios rūšies betvarkėje. Prisiminkime svarbiuosius žodžius: Nieko nepakenks laikyti save visų žemiausiu, tačiau labai daug pakenks laikyti save aukščiau nors už vieną.

c) *Jis laikė save teisingu, nes jis buvo laisvas nuo didelių ydų.* Galimas daiktas, kad jis nebuvo plėšikas, vagis ar svetimotėris, tačiau yra kitos nuodėmės ir ydos. Ar tai puikybė, godumas, pavydas, negailestingumas, įžeidimas, apkalbėjimas, garbės plėšimas, ir kitų panieka nėra nuodėmės? Ar tai užtenka kuomet išoriniai nedasileidžiama kaltės, o išvidiniai vaišinama save žemais ir bauriais palinkimais bei aistromis? Apsvarstykime gerai, jei norime turėti malonų teismą po šio gyvenimo, privalome būti laisvi nuo kiekvienos nuodėmės, ir būti teisiais, ne tiktai išoriniai, bet taip pat ir išvidiniai.

d) *Jis giriasi savo gerais darbais.* Neprivalome girtis savo gerais darbais, nes tuomi prarandame visus nuopelnus Dievo akyvaizdoje. Nežiūrint kiek daug gera darytume, mes daugiau nepadarome kaip tik savo pareigą atliekame, nes mūsų yra griežta priedermė visas savo gyvenimo dienas tarnauti Dievui. Kristus sakė savo apaštalams: "Atlikę visa, kas jums paliepta, sakykite: Esame nenaudingi tarnai; darėme, ką turėjome daryti." — Luko 17, 10. Be to, pagalvokime, kad negalime nieko gera padaryti be Dievo malonės, kad visus savo gerus darbus ir dorybės lavybas privalome

Dievui pavesti, o ne savo garbei.

e) *Jis leido puikybei save valdyti.* Visas parisiejo pasielgimas turėjo puikybės charakterių. Tai buvo puikybė aukščiau save laikyti už kitus žmones, ir išaukšto žiūrėjo į juos, ypač į muitininką, ir paniekinančiai paskelbė juos nusidėjėliais, o save patį vienintėliai laikė teisiu. Tai buvo jo puikybė išvardinti savo gerus darbus ir jais didžiūotis. Tai buvo puikybė šlovinti save, o ne Dievą. Vengkime puikybės, nes kaip pašalna naikina švelnius augalus ir žiedus, taip puikybė naikina gerus darbus, apiplėšia mus nuo Dievo prietelystės ir meilės, ir užtraukia ant mūsų skurdą ir suirimą.

"AŠ PASIRENGĘS VĖL KENTĖTI"

Šv. Dionysijaus dienose, gyveno vienas vyskupas vardu Karpus. Jis buvo pamaldus ir šventas žmogus, tačiau per daug griežtas su nusidėjėliais. Atsitiko, jog vienam netikinčiam asmeniui pavyko atitraukti tulą krikščionį nuo tikėjimo. Karpus taip buvo savotiško uolumo perimtas, jog vieton melstis už jų atsivertimą, jis meldė Dievą abiem atimti gyvybę, jog atimti iš šio gyvenimo negalėtų daugiau Jo rūstyti. Taip besimeldamas, Karpus pamatė prasiskleidžiančius dangaus skliautus, Jėzų sėdintį ant Sosto ir nesuskaitomą daugybę angelų. Nuleidęs akis žemyn, pamatė gilią, žalčių pilną pragtį, ant kurios kranto stovėjo du išbalusiu, iš baimės drebančių ir, matyt, didelėn nelaimėn patekusių vyrų. Tada vėl pažvelgė į Dangų. Šį kartą pamatė Viešpatį, kurio Veide atsispindėjo gilus pasigailėjimas ir užuojauta, pakylant nuo Sosto, nužengiantį ir ištiesiantį pagalbos ranką. Jo angelai taipgi atvyko pagelbėti šių dviejų vyrų nelaimės prašalinimui. Tada Jėzus, atsikreipdamas į Karpų, tarė: "Aš pasirengęs vėl kentėti už žmogaus išganymą, jeigu jis tik daugiau nenusidėtų. O ar tu nori, jog jie verčiau degtų pragare, negu džiaugtųsi kartu su Dievu ir su gerais ir ištikimais angelais?"

Tokiu būdu Viešpats pareiškė Savo nepasitenkinimą tokiu neišmintingu uolumu.

Šv. Dionysijus pridėda: "Apie šį regėjimą girdėjau nuo paties Karpaus ir tikiu, jog jis yra tikras. Vertė Jonas Mari."

Marijos, Dangaus Karalienės Galybė

MARIJA paimta dangun, angelai džiaugiasi ir garbina Viešpatį. Šiais žodžiais Bažnyčia įveda Švč. Marijos Panos dangun paėmimo šventę, ir žadina mūsų širdyje džiaugsmą šiuo išaukštinimu, kurs buvo suteiktas mūsų brangiajai Motinai. Taip pat Šventoji Bažnyčia žadina mūsų troškimą ir ilgesį siekti dangaus garbės naudojanties Marijos galingu tarpininkavimu, nes Ji nuo to laiko, kaip paimta dangun nuo žemės, yra dangaus Karalienė. Ir kaip didelė galia įdėta Jos karališkose rankose! Psalmistas sako: "Tavo dešinėje stovėjo Karalienė, apsiausta auksiniais rūbais." Šioji Karalienė yra ne kas kita kaip Marija. Ji dėvi blizgančius karališkus rūbus, kurių kvoldai, kaip apsaugos plosčius, apsiaučia visą žemės skritulį. Po šiuo plosčium mums visiems yra saugi vieta, ir laimingi tie, kurie pavojuje, pagundose ir nelaimėje, ieško jame apsaugos, ir tikrai ras sau užtikrintą prieglaudą.

Marija, kaip dangaus Karalienė, pasodina ant karališkojo sosto, tačiau Ji naudoja jį kaip malonės sostą, prie kurio kiek vienas prašymas yra išklausomas. Ji laiko savo rankoje galybės karališką skeptrą, ir valdo kaip dangaus ir žemės Karalienė. Dideliu džiaugsmu angelų chorai sutinka Ją ir priima kaip savo Karalienę, nes nors angelai yra tyros, galingos dvasios, jie susivienijimo artimybėje su Triasmeniu Dievu daug žemiau stovi negu Marija, Dievo Sūnaus Motina. Su kokia tai pagarba ir noriai angelai tarnauja savo Karalienei ir džiaugiasi, kad jiems leista taip daryti. Tai gi, kokia garbė mums būti šios Karalienės tarnais! Jos valdžia yra taip maloni Jos pavaldiniams, nes "Mūsų Maloningoji Ponia" nėra tuščias užvardinimas. Tačiau mūsų išgavimo priešams, Jos valdžia yra baisi.

Dievo Sūnus suteikė savo Motinai visa, ką Jis įgyjo savo gyvenimu ir mirtimi, savo begalinius nuopelnus ir stebėtinas dorybes. Jis padarė Ją išdėtinke visa, ką Jo Tėvas davė Jam kaip Jo teisėtą paveldė-

Dievo Sūnus suteikė savo Motinai visa, ką Jis įgyjo savo gyvenimu ir mirtimi, savo begalinius nuopelnus ir stebėtinas dorybes. Jis padarė Ją išdėtinke visa, ką Jo Tėvas davė Jam kaip Jo teisėtą paveldė-

jiną. Marijai tarpininkaujant, Jėzus teikia savo nuopelnus sieloms, ir Marijai tarpinin kaujant Jis dalina joms savo dorybes ir malones. Marija mūsų tarpininkė, yra mistiškas kanalas, kuriuomi Dievas maloniai ir duosniai leidžia žmonėms malonės srovę.

Jėzus ir danguje yra Marijos Vaikelis, ir Marija yra ištikuųjų Jo Motina. Savo dieviškos motinystės aukštumu ir savo malčių veikia, Marija apturi iš Jėzaus visa, ką Ji nori. Ji dalina malones ir dovanas kam Ji nori. Jos užtarymas yra galingesnis negu syku paintų dangaus angelų ir žemės šventųjų.

Marija karaliauja kaipo dangaus Karalienė, garbinga ir išaukštinta, ir vienok Ji yra taip nuolanki ir maloni mums. Kadangi Ji žino, kad šitas išaukštinimas duotas Jai būti mūsų prie Dievo sosto užtarytoja, ir vesti mus į tą džiaugsmą, kuriuo Ji jau senai džiaugiasi. Kaip mes esame laimingi, kad turime taip galingą Motiną, taip išaukštintą Karalienę, taip įtakingą prie Dievo sosto užtarėją.

Kaip meiliai Marija apkabina savo brangius vaikelius, kuriuos Ji globojo jų gyvenimo bėgyje, ir kurie buvo Jai pasiaukavę! Kaip Ji maloniai priims juos į dangaus linksmybes! Nuoširdžiai mylėkime Mariją, karštai ir pamaldžiai šveskime Jos garbingąją dangun paėmimo šventę, dėkokime Dievui už garbės, didybės ir laimės savo garbingajai Motinai suteikimą.

Didelių priešasčių turime šioje garbingoje Švenčiausios Panos Marijos, dangaus Karalienės apvainikavimo šventėje džiaugtis. Tačiau pareikšdami savo džiaugsmą, kad Ji įėjo į amžiną laimę ir tapo dangaus ir žemės Valdovė, padarykime pasiryžimus:

1. Visa širdime dėkokime Dievui už aukštąjį malonės ir garbės laipsnį, į kurį begaliniame savo gailestingume Jis išaukštino Ją;

2. Pasiryžkime sekti Jos dorybėmis;

3. Maldaukime Jos motiniško užtarymo mūsų labui prie Dievo sosto. Ji tapo pakelta į aukščiausią garbę, tačiau Ji pasilieka mūsų Motina ir įrodo savo galingąjį tarpininkavimą prie Triasmenio Dievo sosto.

“Kur Buvai, Mano Viešpatie”

Šventasis Antanas pasitraukė į tyrus, jog išvengtų pasaulio pavojų ir galėtų atsiduoti maldai ir atgailai, tačiau ir čia žiaurių velnio antpuolių buvo persekiojamas ir turėjo iškentėt daug didelių pagundų. Kartą šėtonas taip labai sumušė jo kūną, jog Šv. Antanas, tartum negyvas, ilgai gulėjo ant žemės. Kitą kartą, kad išgąsdintų ir išblaškytų maldoje, piktosios dvasios persimainė į įvairius bjaurius, tiesiog į nepažiūromus pavidalus. Tačiau, kas buvo pavojingiausia jo skaisčiai sielai ir ją labiausiai spaudė, buvo tai nedorios mintys ir purvini vaizdai, kurie niekad nesiliovė jį puldinėti. Vienu atveju, kai tvirtai atsilaikė prieš velnio puolimus, tačiau dar sunkiai gundomas, dangiškos šviesos spindulys jį staiga apšvietė, išblaškė jo neprietelius ir pripildė jį džiaugsmu ir suraminimu. Šv. Antanas, jausdamas, jog Viešpats arti, sušuko tuo nužemintu pasitikėjimu, kurį tik tikra meilė gal suteikti: “Kur buvai, mano Viešpatie ir Mokytojai? Kodel nebuvai čia pradžiai mano kovos sumažinti mano skausmų?”

Balsas atsakė: “Antanai, Aš buvau čia visą laiką. Aš stovėjau šalia tavęs, mačiau tavo kovą ir už tai, kad tvirtai atsilaikėi prieš tavo neprietelius, Aš visad tave sergėsiu ir pragarsinsiu tavo vardą po platųjį pasaulį.”

Čia Šv. Antanas atsiklaupė ir padėkojo tam gerajam Viešpačiui, Kurs atėjo šalia jo, jog apgintų ir padėtų jam kovoje, nors jis tai nežinojo.

Mes esame siųsti žemėn būti kūno, pasaulio ir velnio pagundų išmėgintais. Jeigu pasirodysim ištikimi, šitame gyvenime daug laimingesni būsime, o po mirties apturėsime Viešpaties paguodos.

Čia minėtas Šv. Antanas nėra tas Antanas iš Padvos, pranciškonas, kurio stovylos puošia daugelį mūsų bažnyčių, bet šis yra daug ankstyvesnis šventasis.

Vertė Jonas Mari....

“Palaiminti, kuomet jums piktžodžiauja ir persekioja jus, ir meluodami sako visa pikta prieš jus dėl manęs. Džiaugkitės ir linksmitės, nes jūsų užmokesnis gausus danguje.” (Mato V, 11-12),

JĖZAUS LELIJĖLĖ

(Tėsinys)

Nepaprastu atsidėjimu klausė šventųjų gyvenimų pasakojimų; apie vengrų karalienę šv. Elzbieta, kuri dalino vargšams duoną, o jos vyras barė, kad per daug duodanti; bet Dievas padarė stebuklą ir jos žiurastas buvo pilnas gėlių. Labai Liucija domėjosi šv. Joanne d'Arc, nešiojo jos medalikėlį. Pa galiau 1926 m. sausio 1 d. — paskutiniems savo gyvenimo metams — pasirinko ją metų globėja. Bet ypač ji mylėjo Jėzulį, nes ji sakydavo: "Meldžiuosi prie Dievo Motinos, bet geriau šnekėti su Jėzumi, nes Dievas yra dvasia, Jis visada buvo — nuo pasaulio pradžios, gi Dievo Motina buvo maža kaip ir aš, gi Dievas yra visuomet vienodas."

Liucija jau buvo pramokusi ir katekizmo. Ko gi dar trūko, kad Viešpats Jėzus apsilankytų pas ją? Reikėjo dar kovoti su savim, o Liucija užsispyrusi, sauvalinga ir turi "ožių." Ji nenori palaukti pas fotografą, ji nemėgsta paveikslų ir nenori mokintis skambinti fortepijonu, bet daužo klavišus pirštelėliu.

Jai verčiau yra juoktis ir šokinėti, negu mokintis rašyti. Bet kad parodytų paklusnumą ir kad greičiau pas ją apsilankytų Jėzus, ji visomis jėgomis stengiasi atlikti taip nemėgiamas pareigas.

Vieną dieną raidė E pasirodė jai taip smūki, kad nepatenkinta savo darbu ir pritrūkusi kantrybės numetė paišelį ir pradėjo verksti. Motina nerimsta. Liucija tuojau paaukėja, nusišluosto ašaras, atsiprašo ir sako: "Jau vėl rašysiu; pabandysiu — gal ir pataikysiu." Pasiėmė paišelį ir pradėjo rašyti daug gražesnes raides.

Šis persigalėjimas ir daug kitų — tai prisirengimas priimti Viešpatį Jėzų į savo širdį.

V. Ostijos atspindžiuose.

Liucija vos tik baigė 4 metus kai motina pradėjo rūpintis jos pirmąją šv. Komuniją. Kunigas abejoja — nurodo sunkenybių. Liucija klausosi jų kalbos. Suprato. Pagaaliau kreipdamasi į motiną sako:

— Šis kunigas negeras, nenori duoti man mažojo Jėzulio. —

Vienok taip trokštama diena turėjo netrukus prisiartinti.

1925 m. kovo mėnesyje jų parapijoje buvo vedamos Tėvų Kapucinų misijos. Pirmą vakarą motina nuvedė Liuciją pas tą kunigą, kuris turėjo vesti vaikams misijas. Tėvas pamatęs angelišką jos pamaldumą davė jai paveikslėlį vaizduojantį Kūdikelį Jėzų pasilenkusį ant kryžiaus. Šis simbolis pervėrė motinos širdį ir paaiškino dukrelei jo reikšmę.

Trečiadienį vakare vėl vizitas pas Tėvą misionierių.

— Moki poterėlius? — klausia Tėvas Kapucinas, — o katekizmą? Myli mažąjį Jėzulį, kuris vaikus labai mylėjo? Norėtum Jį priimti?

— O taip! — greitai atsako į visus klausimus.

— Greitai tau duosiu Viešpatį Jėzų.

— Per Vėlykas Tėve?... o gal net diidij ketvirtadienį?

— Dar ankščiau — artimiausią sekmadienį. Pakalbėsiu su kun. Klebonu ir rytoj pasakysiu.

Sekancią dieną — ketvirtadienį — egzaminai. Jos atsakinėjimu Tėvas pilnai patenkintas.

— Liucija! sekmadienį priimsi pirmąją šv. Komuniją. — Pabaigęs egzaminavimą misionierius norėjo pamokinti kaip reikia elgtis priimant šv. Komuniją, todėl paduoda jai nekonsekruatą ostiją.

— Nenoriu tos ostijos, nes joj nėra Jėzulio.

Tėvai stebisi tokiu trumpu egzaminimu, juk ji tik į kelis klausimus atsakė; bet už tai jos akys iškilmingai liūdija, kad ji moka.

Kovo 28 d., šeštadienį, Liucijos pirma išpažintis. Tėvas patenkintas jos paprastumu, o ji be galo laiminga.

— Mamyte, esu labai labai patenkinta, laiminga, mano siela dabar yra visai balta.

— O kai įžengs Jėzulis į tavo skaisčią sielą, ko iš Jo prašysi?

— Kad pasiliktų visados!

Šv. Komunijos vigiliijoje motina įdavė jai porą saldainių kosuliui numalšinti. Gi anksti atbudusi sako:

— Taip labai aš noriu gerti.

— Negalima, privalai būti nevalgius ir negērus.

— Tai tiesa, bet taip mane troškulys kankina, kad net liežuvis išdziuvo.

— Pagalvok apie Jēzuli ir kaip labai Jis troško ant kryžiaus, užmiršk, kad nori gerti, melskis ir aukok šį troškimą Jēzui.

Ir Liucija užmiršta troškuli ir trokšta vien kuo-greičiausiai susijungti su Jēzumi.

Jau artinasi kaip angelēlis -prie altoriaus. Meldžiasi pamaldžiai, visa perimta mintimi apie didi Svečią, kuris netrukus ižengs jos širdelin! Kadangi tai buvo misijos ir todēl daug žmonių ējo prie Dievo Stalo, todēl pritrūko komunikantų. Reikējo laužyti ostijas. Liucijai teko paskutinē nedidelē ostijos dalis ir tai dėka pamaldžios panelēs, kuri užleido jai savo vietā.

Dēkodama ji užsidengē rankutėmis veidelį ir kalbėjosi su mylimuoju Jēzumi. Klausēsi ir Jo kalbos. Koks jaudinantis vaizdas! Ko prašē šis mažas žemēs angelēlis? Kā jį aukojō tā sekmadienį kai Bažnyčia mini Viešpaties karčią. Ko jį troško?... Kā jai pasakojo jos mylimas Jēzulis?...

Išėjus iš bažnyčios tėvai glamonējo ir bučiavo mažytę, kuri šiandien atrodē daug gražesnē. O ši džiugino tėvelius.

Namie ji glaudžiasi prie motinos, deda ausį prie motinos krūtinēs:

— Klausaus Viešpaties Jēzaus, Kuris ir mamytēs širdyje yra.

— O kā Jis sako?

— Sako, myliu Liucijā.

— Tu, mamyte, paklausyk mano širdies. Ir taip bēgo laikas užmirštant pusryčius.

— Dabar, vaikeli, eikim valgyti pusryčių.

— Neišalkau, nes Viešpats Jēzus dabar mane sotina, bet paklusniai sēda prie stalo.

— Po pusryčių eik pažaisti, Liulu, nes paskui vėl eisim bažnyčion sumai.

— Verčiau paveikslėlių pažiūrinēsiu, negu žaisti. Arba, norėčiau šv. Raštą pavartyti.

Motina davē jai paveiksluotā evangeliją, o Liucija sēdo kampan ir vartē puslapius žiūrėdama paveikslėlių. Ypač šiandien ji isigilino į paskutinēs vakarienēs paveikslā.

Po pietų būrelis vaikų nešē iš saulučių ir neužmirštuolių nupintus vainikus ir dėjo

ant Dievo Motinos altoriaus giedodami:

“Imk šį vainikėlį iš vaikelių rankų

Kai jie atneša ant Tavo altoriaus,

Kad paskui dangui žibētų ant galvos

Šis vainikas gėlių kai spiečius žvaigždžių.”

Ir Liucija yra jų tarpe ir deda ant Marijos altoriaus baltą vainikā, bet jai nežinoma dar, kad ji ankščiau už kitus gaus atlyginimą danguje.

* * *

Rytojaus dieną Liucija vėl norējo priimti Viešpatį Jēzų. Prašo, verkia, maldauja, pagaliau net norētų pykti. Ji sako: — Juk suaugusiems galima kasdien priimti šv. Komunija, o vaikelius juk Jēzus daug labiau myli ir kodėl gi negaliu aš Jo priimti? —

Bet kad ja nesistebētų žmonēs jį turėjo nusileisti ir pasitenkinti vien troškimu jungtis su Jēzumi.

— Mamyte, noriu laiškā parašyti; aš padiktuosiu, o mamytē parašys, gerai?

— O kam, ar mažajam Jēzului?

— Ne.

— Dievo Motinai?

— Ir gi ne.

— Tai kam gi daugiau?

— Šv. Pranciškui Asyžiečiui, kuris mėlėjo mažus paukštelius ir mažus vaikelius. Ir pradėjo diktuoti:

“Norėčiau rytoj vėl priimti šv. Komunija. Prašau, šv. Pranciškau, leisti. Pasakyk Tėvui misionieriui, kad rytoj antrą kartą duotų man Viešpatį Jēzų. Šv. Pranciškau, Tu mylėjai vaikus, juos laiminai ir esi be galo geras. Myliu skaistykloj esančias sielas ir trokštu, kad kuogreičiausiai jos nuėitų į dangų. Pasakyk gerajam Dievuliui ir toms sieloms, kad jos išprašytų man malonę rytoj priimti šv. Komunija. O brangus šv. Pranciškau Asyžietei!

..... Marija - Liucija

Per misionieriaus lūpas šv. Pranciškus leidžia priimti jai šv. Komunija. Iš viso ji priēmē šv. Komunija 14 kartų, penkiolikta — priēmē jau danguje.....

VI. Malda ir kova.

Vienas mažas berniukas, Eucharistijos karžygių narys rašē priēmēs pirmā šv. Komunija: “O! kaip buvau laimingas! Linksmumas! neapsakoma laimē! Man atrodē,

kad mane Angelas Sargas neša... Tiesa, angelo nemačiau, bet tartum jaučiau kad man išaugo sparnai... Taip man buvo lengva ant širdies, kad taip laimingu man atrodo tik galima jaustis danguje! Jėzus įžengė į mano širdį...”

Panašiai be abejo galėjo pasakyti ir Liucija. Jai įgintas džiaugsmas nuostabiai augo nuo pirmojo susijungimo su Jėzumi. Nuo to laiko švenč. Sakramentas tampa jai svarbiausiu vidujinio džiaugsmo ir laimės šaltiniu.

Liucija ir vėliau buvo švelni tėveliams ir toliau mylėjo gyvulius, paukščius, vabalėlius ir savo lėles. Jai lygiai taip pat patiko graži gamta, bet jos siela praturtinta susijungimu su Jėzumi ieškojo didesnių dalykų mylėti. Ji apėmė meilę ne vien žemę, bet ir antgamtinį pasaulį.

Dabar ji jau atjautė ir Kūdikielio Jėzaus troškimus prakartėlėj, Jo meilę tiems, kurie vargsta, kurie Jo nepažįsta arba visai nenori Jo pažinti — palengva Jėzaus kentėjimais jai darosi vis aiškesni. Dabar ne tik trokšta Jį glamonėti, glaustis prie Jo, bet ir stengiasi niekuo Jo neįžeisti, pataisyti savo klaidas ir meilę paguosti Jėzų.

Prisimena skaistykloj esančias sielas, meldžias už jas ir aukoja jų intencija mažas aukas.

Noriai su neturtingais dalinasi, neša jiems savo žaislus, saldumynus, linksmą šypsnį ir atjaučiančią širdį.

Ruošdama ją motina šv. Dvasios atsiuntimui parašė ant kortelių visas šv. Dvasios dovanas ir liepė vieną kortelę pasirinkti. Liucija ištraukė “DIEVO BAIMĘ.” Motina jai papasakojo, kad reikia saugotis Viešpaties Dievo net ir mažiausio įžeidimo ir nenuliudinti Jo nuodėmėmis. Tas mažytei labai patiko. Kortelę visuomet nešiojosi prie savęs ir kiekvieną kartą vis klausė savęs:

— Ar aš turiu “Dievo baimę?” Persiėmusi Dievo baimės mintimi ji saugojosi ir mažiausios nuodėmės.

— Matysi, mamyte, dabar jau nei paprastos nuodėmės nepapildysiu.

— Bet, brangus vaikelį, juk ir šventieji nusidėdavo, negi nori būti taip tobula, kaip pats Dievas?

— Tiesa, taip kalbėti neprotinga ir tai būtų puikybė.

Jos pamaldumas augo diena iš dienos. Kartą vaikščiodama su motina tarė:

— Norėčiau, kad Dievulis leistų man daug kentėti, kad tapčiau šventa.

Motina išnaudodama taip puikią progą tarė:

— Pradėk tuojau — būk labai gera, mandagi, paklusni.

— Tai labai gerai — tuojau pradėdau, — atsakė Liucija.

Šis pasiryžimas ne taip lengva buvo įvykdyti, nes ji buvo truputį atkakli ir pati prisipažino, kad jai užsispyrus jokia bausmė neįstengs jos pakeisti.

Tokiais atsitikimais pakakdavo jai vien priminti pasižadėjimą arba priminti, kad kai ji nemandagi, tai Jėzus liūdi. Tas ją priversdavo paklaustyti.

Liucija kartais savo meilę Jėzui parodo energingai, o kartais ir skausmą didvyriškai pakelia.

Nuvedė ją pas dantų gydytoją ištraukti dviejų dantukų, o ji net nekrusterėjo! Tuo stebėjosi ir pats daktaras sakydamas, kad dar nematęs tokio kantraus vaiko!

Dėl Jėzaus mokėjo valdyti savo biauromą jausmą. Ji bijojosi apdriskusių ir nešvarių elgetų ir biauromą jais, bet kai kartą ją pabučiavo biauromi, sena pavargėlė — jai atsakė maloniu šypsniu.

* * *

Ją traukia bažnyčion šv. Mišios ir kitos pamaldos. Jai niekuomet nenusibosta ir nekviečia mamytės eiti namo. Ji žiūri pamaldžiai į maldaknygės paveikslėlius arba kalba rožančių, o akutės dažniausiai nukreiptos į altoriaus tabernakulą, į manstranciją.

Liucijai labai patinka mišparai ir grįžusi namo bando pati giedoti psalmes.

Ji nori tapti MARIJOS VAIKELIU ir užaugus sekti šv. Pranciškui todėl, kad šis mylėjo paukštėlius. Tačiau labiausiai ją traukia prie savęs V. Jėzus švenč. Sakramente.

Ji trokšta dažnos šv. Komunijos ir kiekvieno prašo leidimo. Nors paprastai Liucija mėgsta ilgai miegoti, tačiau kai ji rengiasi priimti Jėzulį keliasi pirmu pažadiniu, rengiasi ir skuba bažnyčion.

Prie Dievo Stalo artinasi labai pamaldžiai, o priėmusi karštai kalbasi su Jėzumi.

— Kai uždengiu rankutėmis veidelį, sako motinai, tai Jėzulis garsiau mano širdyje šneka!

Ji liūdėjo ir ko neverkė iš skausmo, kai sirgdama negalėjo priimti šv. Komunijos.

Todėl prašė aprenkti baltais rūbeliais ir vainikėliu — kaip pirmosios šv. Komunijos dieną. Motina išpildydavo jos prašymą, o Liucija dvasioje vienijosi su Jėzumi esančiu mažoje baltoje Ostijoje ir pamaldžiai meldėsi, kalbėjosi su numylėtuju Jėzumi.

Tai buvo dvasinė jos šv. Komunija.

VII. Liucijos numylėtiniai.

Motinos pavyzdys paragino Liuciją prisiminti dažnai skastyklos sielas. Dar maža prašė Viešpaties Jėzaus patenkinti skastyklos sielų troškimus ir kaip galima greičiau pasiimti jas į dangų. Dabar ji ne vieno dalyko atsižada, kad ta auka palengvintų kenčiančioms sieloms — nors pripažįsta, kad aukos jai nemažai atseina.

— Padaryk tai, — sako motina, — nevalgyk tai, nors tai tau ir nepatinka!

— Mamyte, negaliu.

— Padaryk tai kenčiančių sielų intencija, kurios laukia tavo pagalbos, kad palengvintum joms kelią į dangų.

— Gerai, mamyte, — atsako dabar Liucija.

Labai mėgo vaikščioti po šventorių. Čia ji meldavosi pirmiausiai prie labiausiai apleistų kapų, puošė juos gėlėmis ir prižiūrino.

Jos jautri širdis kas kart labiau krypo prie mažųjų ir silpnųjų. Jeigu ji būtų pragyvenusi greičiausiai būtų tapusi gailėstinga sesute. Jai patikdavo jų rūbai ir vadino jas *seserimis iš dangaus*, nes balti jų galvų apdarai primindavo jai angelus.

Gatvėje ji prieidavo prie kiekvieno vaikų vežimėlio ir norėdavo juos bučiuoti. Kartą kazkoks vaikutis įkando jai žandą — nuo šiol ji jau buvo atsargesnė. Maloniai rūpinosi ji mažais vaikais, su noru paskolindavo jiems savo žaislus ar mokindavo juos vaikščioti.

Bet ypatingai ji atjautė našlaičius. Ji norėjo priimti į savo namus bent dvi našlaites ir jomis rūpintis. Dažnai atidėdavo joms savo žaislus. Taip pat rūpinosi jų pavalg-dinimu. O ypač gailėjosi tų vaikučių, kurie neturėjo motinos.

— Ar pas mus visi vaikai turi mamytės?

— Taip!

— Tai gerai, nes kitaip aš negalėčiau užmigti apmastydama, kad jos neturi prie ko prisiglausti.

Iš lėlių labiausiai myli tas, kurių akys pakeltos į dangų.

— Noriu šią lėlę turėti prie savęs mir-dama! — sakė kartą vaikščiodama.

Liucijai nepatinka dainos, užtat ją labai jaudina bažnytinės giesmės. Ji dažnai mąsto apie dangų, norėtų būti angelėliu. Kartą apsisupo balta skara ir sako:

— Kai pareis tėvelis pasakykit, kad Liucijos nėra namie, tik angelėlis čia sėdi. — Gi kai tėtis jos ieško atsiliepia plonu balseliu:

— Angelėlis jau yra danguje.

Liucija dorybėse augo nuolatos sėdama malonių iš Jėzulių švenč. Sakramente. Ji bijojo Dievo ir todėl vengdavo mažiausios nuodėmės, gi Jėzui rodė karštą meilę. Ji sujaudindavo kiekvieną kas tik ją pažindavo savo paprastumu, nuolankumu, malonumu, dėkingumu bei uolumu.

Ji buvo labai jautri, stipriai atjausdavo kiekvieną nemalonumą, tačiau nieko neužgaudavo. Kartais vaikai sugadindavo jos žaislus, tada nors akys buvo pasrūmusios ašaromis, tačiau lūpos šypsojosi. Padariusi ką nors blogai tuojau prisipažindavo motinai ir prašydavo pasakyti tėveliui.

O kokia ji mandagi, kaip dėkoja tėveliams už kiekvieną gėrybę.

Jos meilė kaskart augo, kaskart darėsi jautresnė ir švelnesnė, galbūt nujautė, kad nepoilgo apelis pasaulį.

Ar tai buvo nujautimas ar kas kita, bet pasitaikydavo dienų, kada Liucija negalėdavo atsigėrėti nežemiškiu gėriu. Ji įsmeig-davo akis tolimon taip, kad motina net bandė su ja žaisti, kad šis angelas prieš laiką nenuskristų į dangų....

VIII. Tarp angelų.

1925 metų Kalėdos ypatingu džiaugsmu pripildė Liucijos širdį. Kelias dienas prieš šventes puošė prakartėles bažnyčioje ir namie. Naktį iki vidurnakčio budėjo ir laukė piemenėlių šv. Mišių, priėmė šv. Komuniją.... paskutinį kartą gyvenime....

1925 m. sausio 26 d. mokyklos vaikai suvaidino vaidinimą vaizduojantį Dievo Mo-

tiną prie prakartėlės. Liucija vaidino angelo rolę; apsitaisiusi baltais rūbeliais su sparnais, perrištais ružava juoste. Iš jos taip spindėjo nekaltumas, kad ji viena traukė prie savęs visų akis.

Po vaidinimo vaikai gavo žaislų ir pienikėlių, kurių buvo mažokai. Liucija ne tik nieko negauna, bet net savo žaislus atnešė padalinti ir atidavė maloniai šypsočdamasi.

Ziemą beveik visi vaikai kosti. Liucija, irgi, bet jos kosulys kas kart didėja, negelbsti jokie naminiai vaistai. Pakvietė gydytoją, kuris pripažino kokliušą, bet plaučius rado visai sveikus; tačiau patarė tėvams uoliai ja rūpintis. Liucija iš prigimimo gyva ir ligoje tokia pat pasilieka. Visi ja rūpinasi, o ji sako:

— Kaip gera turėti mamytę!

Motina papasakojo jai apie vieno jai pažįstamo senelio mirtį ir pridūrė:— Vargšas jau numirė.

— Kodėl vargšas? Juk nuėjo į dangų. Dangus taip gražus; o pagaliau jau buvo senas ir neturėjo mamytės, kuri juo rūpintųsi. Aš manau labai bloga sirgti neturint mamytės?

Po trijų dienų gydytojas vėl apžiūrėjo ją. Ji turi karščio. Liucija pirmą kartą gyvenime kenčia — iki šiol ji kančios buvo nepažinusi. Prisimena kaip ankščiau norėdama būti šventa prašė kančių, gi dabar sako:

— Mamyte, jau nenoriu būti šventa, man perdaug skauda!

Bet greit pataiso savo pasakymą.

— Turiu mamytę, esu patenkinta.

— Aukok savo kentėjimus V. Jėzui, — sako motina.

Gi Liucija visiškai pasikeitusi taria:

— Visai nejaučiu kentėjimų!...

Vėl pašaukta gydytojas, kuris pripažįsta, kad Liucija sunkiai serganti. Motiną perveria skausmas, gi ji pastebėjusi tai ramina, stengiasi pralinksinti.

Karštligė nemažėja. Liucija kenčia didvyriškai, nesiskundžia skausmu.

— Jei Liucija išgyvens ketvirtadienį — pasveiks! — sako gydytojas.

Ateina ketvirtadienis ir pagaliau sekantis. Liga tęsiasi net 7 savaites. Dienos kantrybėje bando mažą sielą. Pažins ta mažą paukštytę kas tai yra liūdės, aplūdimas,

skausmas. Ji kentėdama šypsos ir maloniai sutinka su tokia Dievo valia.

Kartais kenčia šiek tiek mažiau; tada kaip paprastai ji linksmu, tada prašo lėlių, žaidžia su jomis, juokauja.

Vieną dieną pažįstama ponija atnešė jai net 6 ant siūlo balionus. Sulysusi, išblyškusi, plonutė jos rankutė laiko siūlą, o akys seka jų judėjimą.

Arba užsiima sėdėdama lovoje darbėliu:

— Kaip malonu su mamyte siuvinėti! — sako ji.

Ir tėvelio neužmiršta:

— Tėveli, mano tėveli, kaip labai tave myliu, eikš prigladiusiu tave.

— Mamyte, šiandien kažkokia tėvelio šventė, tiesa?

— Taip, tai gimimo diena.

— Padaryk, mamyte, gražių gėlių bukietį, gražiai papuoštą.

— O kas gi jį tėveliui duos?

— Aš.

Ir drebančia rankute maloniai šypsodamasi ir širdingai bučiuodama įteikia bukietį tėveliui.

Liucija dėkoja už kiekvieną kad ir mažiausį patarnavimą, stengiasi būti dėkinga gydytojui ir visiems, kurie ją slaugo.

Labiausiai ją džiugina šv. paveikslėliai. Kartą gavo mažą šv. Teresės stovylėlę ir nenori nuo jos skirtis. Kartą motina turėjo eiti ir ją palikti vieną, todėl klausia:

— Ką žaislų tau duoti, kad nebūtų vienai nobodu?

— Žaislų nenoriu, mamyte, prašau duoti man Jėzulį ir spaudžia kryželį prie lūpų.

Dėlioja ji paveikslėlius ir žiūrinėja — labiausiai myli pirmosios šv. Komunijos atmintį.

Dažnai pamaldžiai sudėjusi rankutes visai ramiai guli, o paskui savo motinai:

— Žinai, mamyte, kalbėjau su Jėzumi.

— O ko gi prašei?

— Kad mane palaimintų!

Artinasi Viešpaties kančios sekmadienis — tai pirmos šv. Komunijos metinės sukaktuvės. Kosulys taip ją vargina, kad net negali priimti šv. Komunijos. Motina padavė jai gurkšnelį Lurdo šaltinio vandens, o ji kužda:

— Dievo Motinėle, pagydyk mane!

Atsimena, kad Gavėnios laikas ir reikia

melstis už nusidėjėlių atsivertimą. "Aukojų savo kentėjimus vargšų nusidėjėlių intencija, kad gerai atliktų Velykinę išpažintį."

Ir svyra skaudanti jos galvutė, vokai pradeda dengti akis, visa jos išvaizda rodo pilną atsidavimą Jėzui.

Kovo 23 d. motina suprato, kad jai dukrelė jau yra žuvusi ir meldžia: "Dievo Motina, jei negalima jos pagydyti, tai bent duok jai lengą mirtį."

24 d. ima Liucija motinos rankas, glamonėja jas, paskui bučiuoja kiekvieną iš eilės pirštą. Ji bučiuoja tas rankas, kurias ją išaugino ir išmokino melstis.

— Ar esi laiminga ir patenkyta, dukrele?

— Taip, mamyte!

— Ar visuomet tokia buvai?

— Visuomet, brangi mamyte!

— nesiskirsim niekados?

— Niekados.

Pietūs Liucija girdi varpų skambėjimą — tai *Viešpaties Angelas* — sukalbėkim kartu.

Penkta valanda. — O! kaip skauda! Bet neliūdėk mamyte, nes tuoj skausmai baigsis jaus baigiasi!....

Artinasi vakaras.... Šešta valanda....

— Tėveli, eikš pas mane, visai prie manęs; mamyte paimk mane ant rankų.... Kaip man gera.... taip saldu.... esu taip patenkinta, laiminga.... Turiu tėvelį ir mamytę — tėvelį...., tė.... ve.... lį....

Malonus balselis silpnėjo, galvytė svyro. Tėvas bėga pakviesti kunigą.

Dar valandėlei Liucija atveria akis.... tokios aiškios, malonios, patraukiančios. Pagaliau nustoja kvėpavusi....

— Jėzau, Jėzau! — puola motina ant kelių, — Liucija nuėjo pas angelus į dangų!

Balta kaip alabastro stovylėlė Marija. Liucija atrodė mieganti. Ant mažų jos rankelių rožančius, o ant krūtinės šypsos jai iš prakartėlės Kūdikėlis Jėzus.

Draugės ją aplanko ir vis kloja gėlėmis.

O ten danguje jos išeina pasitikti linksmai ją sveikindami jos mylimi: "šventasis, kuris mylėjo paukšteliu ir vaikus," šv. Joanna d'Are, šv. Teresė Kūdikėlio Jėzaus. Ten ji pamatys mylimus Tris Karalius, švenčiausią Dievo Motiną ir labiausiai mylimą — Jėzų! *Vertė Vyt. M-nas.*

Katalikiškosios Ligoninės

DAUG katalikų nemoka įvertinti katalikiškųjų ligoninių. Jie dažnai reiškia daug visokio jomis nepasitenkinimo. Nevienas jų net šalinasi nuo jų. Reikale pasiduoda į nekatalikiškas ligonines.

Nuo šių silpnybių ne liuosi ir lietuviai. Jų daugelis šia liga serga labiau negu sveitimačiai katalikai. Todėl ir noriu čia paduoti keletą minčių apie katalikiškas ligonines.

Katalikiška ligoninė yra Katalikų Bažnyčios įstaiga. Bažnyčia per ją atlieka labai daug įvairių gražių darbų. Čia ji švelniai aprūpina savo vaikelių kūno ir sielos reikalus; ypač svarbūs šie pastarieji. Daug žmonių nesupranta, kad labai dažnai atsitinka, jog išgijus sielai, ima skubiai gyti ir kūnas. Nekartą buva, kad sielos vargai ir neramumai ilgam užtesia kūno pasveikimą.

Katalikiškoje ligoninėje visuomet viešpatauja tikėjimas, viltis ir meilė. Tos dorybės ypatingai šviečia kiekvienoje seseryje, vienuolėje, kurios pasišventusios dirba ligoninėse.

Pakliūk ligoninėn anksti rytą, ar vėlai vakare, ar net ir naktį, visuomet sutiksi vieną, ar daugiau seselių, kurios kai angelai sargai vaikštinėja nuo ligonio pas ligonį ir kiekvienam randa tinkamą suraminimo ir paguodos žodį. Pats Dievas dažnai paduoda joms tų žodžių ir minčių, kad per jas padėtų ligoniui.

Patį seserų rami, susitelkusi išvaizda sveikai kalba į ligonį. Pridėk prie to jų ilgą prityrimą, jų žinojimą, gydymo ir slauginimo darbo, tai visa tai sužadina daug vilties ligonyje.

* * *

Istorija užrašė daugybes nepaprastai gražių darbų, kuriuos laiko bėgyje atliko katalikiškosios ligoninės.

Įvairios seserų vienuolių kongregacijos pasiaukuoja ligoninių reikalams. Jų garbingi darbai daug pagelbėjo medicinos ir operacijų pažangai. Jų meilę žmonių kūnams, kurie yra šventosios Dvasios gyvenimas, viršija tik meilė nemirštančių sielų, Kristaus auka ir krauju atpirktų.

Kaip visa tai turėtų gerai įvertinti kiekvienas katalikas. Jis ne kur kitur, bet į katalikiškąją ligoninę privalo pasiduoti ir net privalo reikalauti, kad jo daktaras kitur jo nenugrūstų.

Tikįs katalikas privalo atminti, kad tinkamesnės per katalikišką ligoninę vietos jam niekur negali būti. Joje bus kasdien aprūpinami ir siela ir kūnas.

Nekatalikiškoje ligoninėje labai dažnai atsitinka ligoniui numirti, neaprūpinus savo sielos. Tokioje ligoninėje retai kas pasiskubins pasiūlyti ligoniui kunigą; gi jis pats paprašyti kartais nemoka, kartais nedrįsta ir dažnai nesupranta.

Kokia neapsakomai didelė skriauda pasidaro to ligonio sielai. Ji gal liko Dievo atmesta, kuomet katalikiškose aplinkybėse būtų galėjusi būti lengvai išgelbėta.

Kunigui pašauktam į nekatalikišką ligoninę pas ligonį, neretai tenka susidurti su įvairiais nepatogumais, ypač kai ligonis gulėjęs atskirame kambarėlyje, bet bendrame. Dažnai trūksta tinkamo patarnavimo ir sutvarkymo. Kartais iš pusės netikinčiųjų ar protestantų tenka nugirsti net pajuokos žodžių.

Zodžių, nekatalikiška ligoninė nėra atitinkama vieta katalikui.

Žinoma, yra neturtelių katalikų, kurie neina į katalikiškąją ligoninę, nes neištesa užsimokėti. Jie dažniausiai patenka į miesto, ar apskrities ligonines, į kurias neturtinuosius priima be jokio mokesčio. Tokiuose atsitikimuose nėra geresnės išeities.

Jei turtuoliai mirdadmi užrašytų žymius palikimus katalikiškosioms ligoninėms slaugyti beturčius be užmokesnio, tuomet jos galėtų priimti pas save daug neturtingų ligonių katalikų. Tokių "gerų laikų" reikia laukti. Gal jie kuomet nors ir ateis.

Kol jie neatėjo lieka daryti, kaip galima daryti.

Apskritai, kiekvienas ligonis katalikas pirmu pirmiausiai privalo kreiptis į katalikiškąją ligoninę. Nevienas neprivalo kartoti netikusių pasakų prieš kat. ligonines, kurias blogos valios asmenys mėgsta pašmeižinti.

Nevienas, neturėdamas jokio pasiteisinimo delko nėjo į katalikiškąją ligoninę, griebiasi melo. Juomi kaltina nekaltą įstaigą.

Tokie asmenys keliariopai prasižengia ir purvina, niekšina patys savo dvasią.

Peikėjai katalikiškųjų ligoninių dažniausiai išniekina tik patys save, nes nedaug yra tokių, kurie jiems tikėtų.

Katalikiškąsias ligonines pažysta visi gana gerai iš jų vaisių. Tų ligoninių darbai kalba už jas ir tai taip garsiai, kad nustelbia visokius šmeižtus, melus ir priekaištus.

* * *

Mes lietuviai katalikai turime savo lietuvišką katalikišką ligoninę. Mes ją privalome branginti ir auginti, kad ji galėtų aptarnauti visus ligonius ir žengtų pirmyn su medicinos mokslu.

Kun. V. Kulikauskas, M.I.C.

Mūsų Darbai

Rugpiūčio 14 d., 7:30 val. vakare bus laikomas svarbus Chicagos Apskričio Marijonų Rėmėjų susirinkimas Aušros Vartų parapijos mokyklos kambaryje. Visi Marijonų Rėmėjai kviečiami atsilankyti.

MARIJONŲ RĖMĖJŲ AUKOS:

Krugelis J., W. Lynn, Mass.	3.00
Paulauskaitė A., Little Falls, N. Y. ..	3.00
Kalasinaitė A., Chicago, Ill.	5.00
Kasetienė M., Lawrence, Mass.	3.00
Pielikas M., Cleveland, O.	3.00
Kernauskienė J., Cicero, Ill.	3.00
Dr-ja Užsienio Liet. Rem., Lietuva ..	3.00
Zukauskas A.	Lietuva 3.00
Kulminskas J.	Rockford, Ill. 3.00
Vasiliauskiene M.	Rockford, Ill. 3.00
Getautienė M.	Rockford, Ill. 3.00
Dulkė J.	Lowell, Mass. 3.00
Zvirniene K.	Brookline, Mass. 3.00
Kairys A.	Rockford, Ill. 3.00
Balčiunas A., Chicago, Ill.	1.00
Čepaitė O.	Scranton, Pa. 3.00
Radzevičius P.	Chicago, Ill. 3.00
Zube B.	Chicago, Ill. 3.00
Simančiūtė P.	Athol, Mass. 3.00
Maleikaitis Kun. B.	Delmar, N. Y. 3.00
Minukienė K.	Orange, Mass. 3.00
Trumpis M.	Chicago, Ill. 3.00

Visiems aukotojams nuoširdžiai dėkojame.

Tėvai Marijonai.

Katalikų Pasaulyje

AMSTERDAMAS.

Švedijos vyriausybė leido Šv. Brigitos seserų kongregacijai atidaryti sau vienuolyną Cadste na miestelyje, kur keturioliktam šimtmetį gyvavo tos šventosios įsteigta seserų kongregacija.

Švedijoje dar yra galioje 1523 metų įstatymas, kuriuo panaikinti visi katalikų religiniai namai. Šios kongregacijos namų atidarymui padaryta išimtis. Sakoma, pats karalius (Gustavas) sakęs pripažinti leidimą šio vienuolyno atidarymui.

BERLYNAS.

Nacių teismai nubaudė kalėti tris katalikų kunigus už tai, kad jie per savo pamokslus bažnyčiose "kliudę" valstybės reikalus.

PARYŽIUS.

"Recrutement Sacerdotal" paskelbė kunigų skaičiaus Prancūzijoje cenzą. Prancūzijoje yra 87 vyskupijos su 41,250,000 gyventojų. Kunigų yra 47,015.

Paryžiaus vyskupija turi daugiausia kunigų — 1,791. Paskui seka Lille vyskupija su 1,610 kunigų. Saint Jean de Maurienne vyskupija turi mažiausią kunigų skaičių — 108.

Imant visus Prancūzijos gyventojus bendrai, vienas kunigas tenka 877 gyventojams. Tačiau atskiriose vyskupijose stovis toli kitokis. Štai, Paryžiaus vyskupijoje vienam kunigui tenka 2,512 gyventojų, o Marselio vyskupijoje — 1,757. Kitose vyskupijose mažiau.

MANILA.

Mirė Nueva Segovia arkivyskupas P. J. Hurth, 78 m. amž., kurs tryliką metų vyskupavo minėtoį vyskupijoje.

BERLYNAS.

Naciai uždarė porai mėnesių katalikų laikraštį Bažnyčia ir Gyvenimas, leidžiamą Oldenburge.

Kaltinamas tuo, kad jis "iškreipęs" istorinius faktus rašydamas apie Vokietijos praeitį ir dabartį.

VATIKANAS.

Vatikano laikraštis Osservatore Romano, energingai protestuodamas prieš nacių sukeltą nepakenčiamą Katalikų Bažnyčiai situaciją (Vokietijoje tarp kitko pareiškia, kad naciai šian dien yra virtę šnipais ir piktais seka visų katalikų kunigų žingsnius.

Toliau pareiškia:

"Katalikų Bažnyčia Vokietijoje nėra užimta politika partijoje. Bet jei ta politika paliečia altorių, Bažnyčia turi teisę gintis. Tas nepakenčiama, kad vyriausybė turėtų nurodyti Bažnyčiai, kokias ji pareigas turi nacių partijos žvilgiu, kad ji būtų lojali nacių valstybei ir jos vykdomiems įstatymams, kad ir sterilizacijai."

VATIKANAS.

Artimiausiu laiku Vatikano observatorijoje bus įtaisytas naujas teleskopas (žiurnas). Observatorija bus Popiežiaus vasarinių rūmų Gandolfo naujai pastatyto bokšto bonioje. Teleskopas padarytas Turingijoje.

Observatorija įrengiama ačiū Šventojo Tėvo Pijaus XI pageidavimui.

AMERIKOJE

DUBUQUE, Ia.

Apaštališkas delegatas J. A. Valstybėms. Jo Eksc. arkivyskupas Ameto Giovanni Cognani, rugpiūčio 6 d. atvyko dalyvauti krašto katalikų studentų misijinės kryžievybės devintajame suvažiavime, kurs rugpiūčio 6 d. atidarytas, po iškilmingųjų pamaldų, įvykusiųjų vietos katedroje.

Dubuque arkivyskupas su gausinga kunigų grupe pasitiko garbingą svečią geležinkelio stotyje. Apaštališkas delegatas nuldėtas į arkivyskupo rezidenciją, iš kur su savo palydovais žiūrėjosi į surengtą jo pagarbai bažnytinių draugijų ir suvykusiųjų kryžievybės suvažiavimą delegatų procesiją.

Apaštališkas delegatas visur sutiko nuširdžiausių sveikinimų ir ovacijų.

J. E. ARKIV. AMLETO CICOGNANI, Apaštališkas Delegatas J. A Valstybėse vykdamas į Dubuque, Ia., pakeliui buvo sustojęs Chicagoj.

EAST MORISCHES, N. Y.

Gailestingųjų seserų kongregacijos Brooklyne dvi vienuolės prigėrė besimaudant privačiam jūros pakraštyje. Abi buvo mokytojos.

CHICAGO, Ill.

Gaisras ištiko Šv. Karolio bažnyčią, 2100 Roosevelt road. Padaryta apie 8,000 dol. nuostolių.

Didysis altorius išlikęs.

Bažnyčia vos išbaigta dekoruoti ir rengtasi kitą mėnesį minėti aukso jubiliejų.

NEW YORK, N. Y.

Šventojo Sosto indultu šiame krašte įkurtos dvi naujos provincijos gailestingumo seserims. Naujos provincijos yra New York ir Baltimore.

1929 metais buvo sudaryta gailestingųjų seserų unija ir nuo to laiko New Yorko gailestingosios seserys buvo sujungtos su Providence, R. I., provincija, o Baltimore seserys priklausė Scrantono provincijai, kurios motiniškas namas yra Dallas, Pa.

Prieš įsteigsiant uniją 1929 metais gailestingųjų seserų namai šiame krašte buvo nepriklausomi. Įsteigus gi uniją buvo išrinkta generalė motina.

WASHINGTON.

Apaštališka delegatūra paskelbė, kad Šventasis Tėvas Pijus XI paskyrė mons. P. L. Ireton, Šv. Onos bažnyčios rektorių, Baltimore, Md., vyskupu koadjutoriu Richmond, Va., vyskupijai.

Be to, Amerikos Katalikų u-to rektorius monsignoras J. H. Ryan paskirtas vyskupu Omahon.

SO. BOSTON, Mass.

Rugpiūčio 11 d. įvyko pas kun. F. Virmauską klebonijoje Bostono Provincijos Kun. Vienybės nepaprastas svarbus susirinkimas.

SO. CHICAGO.

Šv. Juozapo parapijos kleboną kun. Vaitukaitį rugpiūčio 6 d. aplankė su vizita J. E. Vyskupas T. Matulionis, D. D. Garbingasis svečias, pasikalbėjęs valandėlę laiko su klebonu, vyko toliau su ypatinga misija.

GYVENTI MEILE

Norėčiau meilę tau aukoti
Kasdien be atvangos.
Ir giesmę džiaugsmo vien giedoti
Tau, Jėzau, visados.

O, išmokyk mane mylėti
Tave tik amžinai!
Kas meilė? — Noromis kentėti,
Šypsotis ištremtai.

O Jėzau, laimė tu manoji,
Tu — džiaugsmas ir viltis! — —
Tik tau vienam širdis aukojas,
Tik tau vienam širdis .

Agnietė.

LIETUVOJE

KAUNAS. — Švietimo ministerija šiemet privatinėms tautinių mažumų aukštesniojioms mokykloms skyrė pašalpų: žydų gimnazijai Kaune 20,000 litų, žydų realinei gimnazijai — 34,000 lt., žydų mergaičių Javne gimnazijai — 10,000 lt., Kauno žydų gimnazijai dėstomąja lietuvių kalba — 15,000 lt. (pernai duota tik 9,000 lt.), Marijampolės žydų gimnazijai — 8,000 lt., Panevėžio žydų gimnazijai — 15,000 lt., Raseinių ž. gim. — 15,000 lt., Šiaulių ž. gimnazijai — 15,000 lt., Vilkaviškio žydų gimnazijai — 5,000 lt., Ukmergės žydų „Šviesos“ gimnazijai — 6,500 lt. ir Kauno žydų aukštesniajai komercijos mokyklai — 4,000 litų. Lenkų gimnazijai Panevėžyje 20,000 litų, vokiečių gimnazijai Kaune 15,000 litų ir Kauno mokytojų draugijos rusų gimnazijai — 14,000 litų.

KAUNAS. — Per pasaulio lietuvių kongresą ruošiamai spaudos parodai yra gautas ir anglų laikraščių rinkinys. Rinkinys yra ne visai mažas. Laikraščiai surinkti rašiusieji apie Darių ir Girėną.

KAUNAS. — Red. J. Grinblatas Pedėja deda platų, iliustruotą straipsnį apie Kauną. Laikraštinkas sako, kad sparčiai kylanti Lietuvos laikinoji sostinė nustebina kiekvieną atvykstantį savo modernišku veidu, kuris metas iš metų virsta vis gražesnis. Tenka stebėtis tuo tempu ir skoniu, kuris pastebimas Kauno statyboje. Vienas paskui kitą kyla naujų namų korpusai į dangų. Visi jie vienodo, moderniško stiliaus, kas teikia grandiozingą bendrą vaizdą.

KAUNAS. — Rugpiūčio mėnesį prasidės derybos Madride su Ispanija prekybos sutarčiai sudaryti. Numatoma, kad iš Lietuvos į Ispaniją galima bus geromis kainomis eksportuoti kiaušiniai ir celiuliozė.

ŠANČIAI. — Šiemet pavasarį Šančiuose parengiamieji darbai naujos bažnyčios statybai. Jau pašventintas kertinis akmuo. Šiemet tikimasi pastatyti dalį sienų. Tuo tarpu Zaliakalny, Prisikėlimo bažnyčios statybos darbas stovi vietoje.

KAUNAS. — Vyriausias Tribunolas neseniai sprendė klausimą, ar gali svetimšaliai Lietuvoje įsigyti nejudamą turtą pagal Lietuvos piliečių testamentus. Tribunolas išaiškino, kad svetimšaliai gali paveldėti Lietuvoje pagal testamentą nejudomąjį turtą, tačiau gavusieji tokį turtą, turi jį nustatyti laiku likviduoti.

KLAIPĖDA. — Šiemet numatoma pradėti statyti Klaipėdoj radijo stotis. Stotčiai namai manoma įrengti iki spalio 1 d.

Apturėjo Ko Meldė

VIENOJE seniausių Bažnyčios istorijų, parašytos Eusebijaus, gyvenusio maždaug nuo 260 iki 340 metų po Kristaus, randasi aprašymas apie tris vyrus, kurie nuolat keikdavo ir šaukdavo įvairius blogumus ant savo galvų, kad taip privertus žmones tikėti tam, ką jie sakydavo. Vienas šaukdavo „tebūnu sudegintas, jei mano žodžiai yra neteisingi;“ antras — „tepaima mane liga;“ ir trečias — „tepanku.“ Į trumpą laiką, kiekvienas apturėjo ko meldė. Pirmasis, su visa savo šeima, buvo sudegintas. Antrasis susirgo liga, kuri apėmė jo kūną nuo galvos iki kojų. Trečiasis, matydamas ką įvyko jo draugams, buvo taip baimės perimtas, jog tikrai nuoširdžiai atgailojo. Bet ir jis nustojo regėjimo. Taip Visagalis Dievas, nubausdamas tuos tris vyrus už jų nuodėmes ir tai pagal jų keiksmų žodžius, padarė, jog ta bausmė virstų išganymu tam, kuris atgailojo.

Vertė Jonas Mari..

„Tegul jūsų šviesa taip šviečia žmonių akyvaizdoje, kad jie matytų gerus jūsų darbus ir garbintų jūsų Tėvą, kurs yra danguje.“ (Mato V, 16).

Platinkite naudingiausią savaitraštį “Kristaus Karaliaus Laivas”

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel.: Canal 7790

Kolegijos Rėmėjo mokestis ir „Laivas“ metams \$3.00
Vien tik laikraščio „Laivo“ prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00. Atskiras numeris 5c

Kreipiantis su paklausimais, reikia idėti 3c kraštos ženklelį atsakymui